

Сбѣднѣ се туй що майка ти предсказа:
Въ утробата на моята душа,
Тѣй както нѣвга Озирисъ насили
Въ утробата си майчина Изида,
Тѣй втори пѣтъ насили мракъ скрѣбѣта;
Роди се новъ богъ — кость на кость сдружи
Той черепа на Зевса. На Олимпъ
Е пустошь днесъ: минервината сова
Въ развалините тамъ се още тули —
И миналото съ истериченъ плачъ
Оплаква нощемъ . . . Новий богъ високо
И надъ света и надъ човека тури
Незибленъ тронъ, — отвѣрнатъ отъ света,
И самъ света отъ него се отвѣрна.
Високо се възмогна — отъ високо
Той падна. Туй което чрезъ смъртта
Въ живота дойде, негова изкупна
Е жѣртва то! И ето азъ ти нося
За неговото падане вѣстѣта . . .
На вѣхтий тронъ новъ богъ се настанява —
Богъ на безбожностъ. Въвъ крѣвѣта на прежний
Се той окѣпа, късъ по късъ плѣтъта му
Разкъса и разфѣрля съ отвращенѣе
На уличните псета да я рѣфатъ . . .
Въ утробата на моята душа —
На бездните световни бездна — спѣхтъ,
До часъ уреченъ, часъ на уплоденѣе,
Зародиши на богове безчетни:
Смъртъ на едина е животъ за другий! —
Изчадия на мракъ и на съзнанѣе,
По тъменъ пѣтъ, по кървавъ пѣтъ те водятъ
И своите и хорски съдбини,
На времето безмислена играчка . . .
Така ми казва опитѣтъ вековенъ,
Така ми шепне моето съзнанѣе —
Защо ми го ти даде, Прометее?!